

Στις άλλες σελίδες:

- ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ
- ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ
- ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΣΤΗ ΤΕΧΝΗ
- ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ
- Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ

Ανακοίνωση της Σ.Ν. ΕΔΕΝ

ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΠΡΟ ΛΕΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ, ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΒΑΣΕΙΣ

Η Εκτελεστική Γραμματεία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ σε σημερινή ανακοίνωση της τονίζει ότι «Η νέα συνάντηση ανάμεσα στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και του κ. Ντεκτας δεν μπορεί με κανένα τρόπο να χαρακτηριστεί σαν ελπιδοφόρα για τις προσδοκίες του Κυπριακού λαού Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων». Ολόκληρο το κείμενο της ανακοίνωσης έχει ως εξής:

1 Το Κυπριακό πρόβλημα βρίσκεται εδώ και αρκετό χρόνο σ' ένα μεγάλο αδιέξοδο. Η συνάντηση Μακαρίου-Ντεκτας του Φεβράρη του 1977 όχι μόνο δεν οδήγησε έξω από το αδιέξοδο αλλά σφραγίστηκε και με «οδονήρες» υποχωρήσεις από την πλευρά της Κυπριακής Κυβέρνησης με την αποδοχή της διζωνικής-διακοινωνικής ομοσπονδίας και την παρουσίαση του γνωστού χάρτη. Ωστόσο ούτε αυτές οι νέες υποχωρήσεις έγιναν καταρθωτο να οδηγήσουν σε λύση ή εστω να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για «θετικές» εξελίξεις.

2. Γίνετε φανερό ότι το χάσμα απόψεων που υπάρχει ανάμεσα στην Ντεκτασική ηγεσία και την Τουρκική άρχουσα τάξη από την μια και την Κυπριακή Κυβέρνηση από την άλλη είναι τόσο μεγάλο σ' αυτό το στάδιο που είναι σχεδόν αδύνατο να γεφυρωθεί αν δεν υπάρξουν περαιτέρω δραστησικές υποχωρήσεις από την πλευρά της Κυβέρνησης. Παράλληλα η πλήρης πολιτική και άλλη υποστήριξη που παρέχουν στο Τουρκικό κατεστημένο οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και ο Ευρωπαϊκός Καπιταλισμός ενισχύει σημαντικά την αδιαλλαξία του και εξανεμίζει οποιαδήποτε ελπίδα για συμβιβαστική διάθεση από την πλευρά του.

3. Η νέα συνάντηση ανάμεσα στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και του κ. Ντεκτας δεν μπορεί με κανένα τρόπο να

χαρακτηριστεί σαν ελπιδοφόρα για τις προσδοκίες του Κυπριακού λαού Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Τα 10 σημεία που προέκυψαν, από την συνάντηση, σαν βάση για την επανέναρξη των ενδοκυπριακών συνομιλιών όσο και οι δηλώσεις και από τις δύο πλευρές-που ακολούθησαν, δείχνουν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι ο νέος γύρος των συνομιλιών δεν θα οδηγήσει πουθενά, εκτός αν η πορεία δείξει πως οδηγούμαστε σε νέες «οδονήρες» υποχωρήσεις.

4. Όσο συνεχίζεται το σημερινό αδιέξοδο και όσο καλλιεργούνται ψεύτικες ελπίδες και αυταπάτες στο λαό, όσο ακολουθείται η πορεία των σταδιακών υποχωρήσεων ο ιμπεριαλισμός και η κατοχή σταθεροποιούνται πολιτικά στο νησι μας.

Το Κυπριακό πρόβλημα δεν είναι θέμα παζαρεμάτων ή «αγοραπωλησίας», είναι θέμα επεξεργασίας ενός αγωνιστικού προγράμματος που να συνενώνει τους Ελληνοκυπρίους και Τουρκοκυπρίους εργάτες, αγρότες και νεολαίους αγωνιστές, σ' ένα κοινό μέτωπο ενάντια στην κατοχή και τον ιμπεριαλισμό.

Η πορεία δρόμου προς απελευθέρωση περνά μέσα από τον αποφασιστικό και αδιάλλακτο αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την κατοχή και την άρχουσα τάξη που θέλει να κατοχυρώσει τα συμφέροντά της με οποιοδήποτε αντάλλαγμα.

• Επιβάλλεται ν' αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη ανάμεσα στις δύο μεγάλες κοινότητες του νησιού. Και αυτή η εμπιστοσύνη δεν μπορεί να αποκατασταθεί με τον σωβινισμό που αναπτύσσει η άρχουσα τάξη, ούτε με κούφια συνθηματολογία αλλά με μια προγραμματισμένη, συγκεκριμένη πρακτική δράση.

5. Η Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ θ' αγωνιστεί με

όλες της τις δυνάμεις για την δημιουργία των προϋποθέσεων για μια αγωνιστική πορεία. Καλεί δε την Κυπριακή νεολαία να πυκνώσει τις γραμμές της αντίστασης και να αντισταθεί αποφασιστικά μπροστά στο ενδεχόμενο νέων υποχωρήσεων που θα σημάζουν νέους κινδύνους για τον τόπο.

—ΟΧΙ ΝΕΕΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ

—ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΚΑΤΟΧΗ

—ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΠΡΟ ΛΕΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ, ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΒΑΣΕΙΣ.

ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ

Στο προηγούμενο φύλλο η Σ. Ε προειδοποίησε τους αναγνώστες της να μην περιμένουν τίποτα το θετικό από τη συνάντηση Κυπριακού-Ντεκτάς.

Τα συμφωνηθέντα 10 σημεία κι οι εξελίξεις που ακολούθησαν - παρα την ευφορία που προσπάθησαν να μεταδώ-

σουν διάφοροι κύκλοι, περιλαμβανομένου του ΑΚΕΛ, - πρέπει να έχουν πείσει πια το λαό ότι όχι μόνο δεν έχει επιτευχθεί τίποτα με τα 10

σημεία αλλά η αποδοχή των συνομιλιών σ' αυτά τα πλαίσια εκτός του ότι εγκυμονεί ή προδίδει τεράστιους κινδύνους για νέες υποχωρήσεις αποτελεί αποτυχία της κυβερνητικής πολιτικής όπως την βλέπει η ίδια η κυβέρνηση.

στην 2η σελίδα

Κυριακή 3 Ιουνίου

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Δεν αναμένονται ριζικές αλλαγές

Την επόμενη Κυριακή, στις 3 του Ιουνίου, ο Ιταλικός λαός θα πάει στις κάλπες για να ψηφίσει σε γενικές κοινοβουλευτικές εκλογές. Μολονότι δεν αναμένονται ριζικές αλλαγές στο σύνολο του Ιταλικού πολιτικού χώρου, υπάρχουν ενδείξεις πως σημαντικές αλλαγές θα γίνουν στην κοινοβουλευτική αντιπροσώπηση των διαφόρων πολιτικών σχημάτων. Και επομένως, ο ρόλος και η επιρροή των διαφόρων κομμάτων στην Ιταλική πολιτική ζωή να τροποποιηθεί. Οι εκλογές αυτές επίσης έχουν γενικότερη σημασία που αφορά ολόκληρη την Ευρώπη. Θα εκφραστούν έντονα οι πολιτικο-οικονομικοί ανταγωνισμοί της Ιταλικής κοινωνίας που αντιπροσωπεύουν αντίστοιχες καταστάσεις και σε άλλες χώρες της Ευρώπης.

Στην εφημερίδα μας σήμερα θα κάνουμε μια ανασκόπηση των πολιτικών κομμάτων και σχημάτων που θα λάβουν μέρος στις εκλογές. Στην επόμενη μας έκδοση θα αναλύσουμε τα αποτελέσματα των εκλογών αυτών.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας

Το Ευρωκομμουνιστικό αυτό κόμμα είναι το μεγαλύτερο και πιο ισχυρό κομμουνιστικό κόμμα της δυτικής Ευρώπης. Το 1946 στις εκλογές πήρε 20%, το 1972 27% και το 1976 34%. Το 1976 είχε σχεδόν την ίδια εκλογική δύναμη που είχαν οι Χριστιανοδημοκράτες, το μεγαλύτερο Ιταλικό κόμμα, 38%. Στις εκλογές της επόμενης βδομάδας δειγματικές μελέτες δείχνουν πως το Κομμουνιστικό Κόμμα θα χάσει 3 — 6% του ψήφου και πως το Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα θα έχει σημαντικά μεγαλύτερη υποστήριξη από τους Ευρωκομμουνιστές. Τα δύο αυτά κόμματα σαν τα δυο πιο ισχυρά και μεγαλύτερα Ιταλικά Κόμματα κατηγορούν το ένα το άλλο για την οικονομική πολιτική κρίση στην οποία βρίσκεται σήμερα η Ιταλία ξεχάνοντας πως είναι συνεπύθυνα. Το Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα έχει 33 χρόνια τώρα που βρίσκεται στην εξουσία. Μεταξύ 1976 και 1979 οι Κομμουνιστές, χωρίς συμμετοχή στην Κυβέρνηση, υποστήριζαν κοινοβουλευτικά τις διάφορες Χριστιανοδημοκρατικές Κυβερνήσεις που άλλωστε δεν θα επιβίωναν. Ο «ιστορικός συμβιβασμός» του Κομμουνιστικού Κόμματος Ιταλίας όμως, φαίνεται να του στοιχίσει ακριβώς. Το 1978 τα μέλη του κόμματος μειώθηκαν 24.000 και σε δημοτικές εκλογές οι κομμουνιστές υπέστησαν σοβαρές ήττες.

Προσπάθεια σήμερα των Χριστιανοδημοκρατικών είναι να απαλλαγούν οριστικά από την ανάγκη να υποστηρίξουν από το Κομμουνιστικό Κόμμα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα φαίνεται να διεκδικεί

συμμετοχή σε Κυβέρνηση με τους Χριστιανοδημοκράτες. Δεν αναφέρεται καμμία σοβαρή επιθυμία των Κομμουνιστών για το σχηματισμό κυβέρνησης μαζί με άλλα κόμματα της αριστεράς.

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα Ιταλίας

Μολονότι μικρό σε σχέση με τα άλλα δύο κόμματα (10% το 1976) παίζει σημαντικό ρόλο.

Εάν το Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα διατηρήσει την υποστήριξη του και ταυτόχρονα το Κομμουνιστικό Κόμμα χάσει υποστήριξη τότε είναι μεγάλες οι πιθανότητες σχηματισμού Κυβέρνησης — Χριστιανοδημοκρατικών — Σοσιαλιστών. Εάν το Κομμουνιστικό Κόμμα βγει ενισχυμένο οι Σοσιαλιστές πάλιν θα έχουν σημαντική δύναμη σε μέτωπο της αριστεράς. Ακόμα και σαν το Κομμουνιστικό Κόμμα πετύχει τον «ιστορικό συμβιβασμό», δηλαδή κυβερνητικό συνασπισμό με τους Χριστιανοδημοκράτες το Σοσιαλιστικό Κόμμα επίσης θα συμμετέχει.

Στο κέντρο του Ιταλικού πολιτικού χώρου βρίσκεται το **Ρεπουμπλικάνικο Κόμμα**. Η υποστήριξη τους το 1976 ήταν 3%. Η πραγματική δύναμη αυτού του κόμματος είναι ασημαντή αλλά παραδοσιακά θεωρείται «σοβαρό» κόμμα και την υποστήριξη του, σε οποιοδήποτε συνασπισμό θα την διεκδικήσουν οι Χριστιανοδημοκράτες και τα άλλα μεγάλα κόμματα.

Τα δύο πιο σημαντικά κόμματα της αριστεράς είναι το **Ριζοσπαστικό Κόμμα** και το **Κόμμα Προλεταριακής Δημοκρατίας**. Τα δύο αυτά κόμματα στα τελευταία χρόνια ενισχύονται από απαγορευμένα μέλη του Κ.Κ.Ι

και γενικά από τις αποτυχίες του Κόμματος αυτού σαν αριστερό κόμμα. Οι Ριζοσπάστες προβλέπεται να πάρουν και μέχρι 5% του ψήφου. Στις εκλογές του 1976 είχαν τρεις βουλευτές. Κύριο εκλογικό σύνθημα των Ριζοσπαστών είναι η κατάργηση της έννοιας του «ιστορικού συμβιβασμού» και η υποστήριξη του σχηματισμού κυβέρνησης της αριστεράς που θα αποκλείει οριστικά τους Χριστιανοδημοκράτες και άλλα κεντρο-δεξιά στοιχεία. Το Ριζοσπαστικό Κόμμα δεν μπορεί

εύκολα να τοποθετηθεί σαν καθαρά μαρξιστικό κόμμα. Το πρόγραμμα του είναι επηρεασμένο από διάφορα ιδεολογικά προοδευτικά ρεύματα. Εγιναν πολύ γνωστές οι καμπάνιες του κόμματος αυτού στην Ιταλία για το δικαίωμα διαζυγίου, την απελευθέρωση της γυναίκας και τον τερματισμό χρήσης πυρηνικής δύναμης. Το Κόμμα Προλεταριακής Δημοκρατίας είναι ένα μέτωπο διαφόρων Μαρξιστικών τάσεων που έχει την περισσότερη του δράση και υποστήριξη στην βόρεια Ιταλία όπου σε τοπικές εκλογές

πρόσφατα πήρε 5% των ψήφων. Πιθανόν να γίνει το μεγαλύτερο μαρξιστικό μη-παραδοσικό Κομμουνιστικό κόμμα που θα εκπροσωπείται σε Ευρωπαϊκή Βουλή.

Τα κόμματα της ακραίας δεξιάς και αυτά, λόγω του συστήματος αναλογικής κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης στην Ιταλία θα πετύχουν έδρες στην επόμενη βουλή.

Η νεο-φασιστική **Ιταλική Κοινωνική Κίνηση** 1976 πήρε 6% του ψήφου. Το **Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα** πήρε 3,4%. Υπάρχει και το κόμμα των **Φιλελευθέρων** που πιθανόν να μην εκπροσωπηθεί καθόλου στην Βουλή.

ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 1

Κι εξηγούμαστε:

Πρώτα απ' όλα είναι ξεκάθαρη η θέση της Σ.Ε. σ' όλους τους αναγνώστες της όσον αφορά την πορεία λύσης του Κυπριακού. Η λύση αυτή δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο από την απελευθέρωση της Κύπρου που μπορεί να επιτευχθεί μόνο με ένα αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων αγωνιστών σε συνάρτηση με τους αγώνες των λαών της Ελλάδας και Τουρκίας κι όλου του κόσμου ενάντια στους ξένους και ντόπιους καταπιεστές, σε μια εποχή που κλονίζεται παντού ο διεθνής ιμπεριαλισμός. Έχουμε αναλύσει πολλές φορές τους λόγους γιατί ο δρόμος των παρασκηνίων και των παζαρεμάτων ανάμεσα στην Ελληνοκυπριακή και Τουρκοκυπριακή αστική τάξη με τα σημερινά δεδομένα δεν οδηγεί πουθενά άλλο από την διχοτόμηση και την τελειωτική εξάρτηση της Κύπρου στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Βλέποντας το θέμα στα πλατύτερα αυτά πλαίσια απορρίψαμε τη συνάντηση Κυπριανού - Ντενκτας και προβλέψαμε τα αρνητικά της αποτελέσματα.

Τα 10 όμως σημεία και η αποδοχή των συνομιλιών με βάση τα σημεία δεν ευθυγραμμίζεται ούτε με τη μέχρι σήμερα πορεία της κυβέρνησης και των υποστηρικτών της και ευνοεί μόνο την Τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη και τους πάτρωνες της στην Τουρκία και το ΝΑΤΟ.

Ηδη έχει χρησιμοποιηθεί η «συμφωνία» για να παρουσιαστεί ο εισβολέας σαν διαλλαχτικός και να προχωρήσει χωρίς εμπόδια η Αμερικάνικη κυβέρνηση στην πολύπλευρη βοήθεια προς το Τουρκικό κατεστημένο. Την ίδια στιγμή που η Αμερικάνικη γερουσία χαιρέτιζε την συμφωνία ανακοίνωσε την

πρόθεση της να μετατρέψει δάνειο 50 εκατομμυρίων δολαρίων προς την Τουρκία σε δωρεαν βοήθεια.

Αξίζει λοιπόν, αν μη τι άλλο, κάθε «σημείο» 5 εκατομμύρια δολάρια και την «αποδιεθνοποίηση» του Κυπριακού;

Το όχι είναι εξώφθαλμο. Το πρώτο και το δέκατο σημείο απλώς αναφέρουν αντίστοιχα ότι οι διακοινοτικές συνομιλίες θα γίνουν στις 15 Ιουνίου 1979 και ότι θα διεξαχθούν στη Λευκωσία! Τα υπόλοιπα σημεία αποτελούν αοριστολογίες που έχουν ήδη ερμηνευτεί διαφορετικά από τις δύο πλευρές έτσι που στην καλύτερη περίπτωση να αποτελούν απλώς ημερίσια διάταξη για τις συνομιλίες. Για παράδειγμα: Σημείο 4: «Οι συνομιλίες θα ασχοληθούν με όλες τις εδαφικές και συνταγματικές πτυχές». Καμμία συμφωνία στο ποιες θα είναι αυτές οι πτυχές. Μπορεί κάλλιστα να είναι η συνομοσπονδία με το μεγαλύτερο μέρος των κατεχομένων εδαφών στα χέρια της Τουρκοκυπριακής δακυβέρνησης.

Το ίδιο μπορεί να λεχθεί για την αποστρατικποίηση (η οποία θα συζητηθεί!) τις εγγυήσεις (οι οποίες θα είναι «επαρκείς») κ.λ.π.

Οι δηλώσεις Ντενκτας που ακολούθησαν τις συμφωνίες δείχνουν καθαρά ότι τα όργανα του ιμπεριαλισμού στην Τουρκοκυπριακή ηγεσία δεν έχουν μετακινηθεί ούτε κατά ένα γιώτα από τις θέσεις που ξέραμε.

Δεν αποδέχονται τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών, δεν αποδέχονται την αποχώρηση των στρατευμάτων, δεν θα επιτρέψουν στους τουρκοκύπριους να επιστρέψουν στο νότο, δεν «δίνουν» τα **Βαρώσια** αν δεν αποδεχτούμε τις λύσεις που θέλουν δεν

δέχονται διεθνείς εγγυήσεις αλλά μόνο αυτές της Τουρκίας δεν...δεν...

Η Ελληνοκυπριακή ηγεσία υπέβαλε τις προτάσεις της που περιείχαν τις γνωστές «οδυνηρές υποχωρήσεις» τις οποίες η Τουρκοκυπριακή ηγεσία απέρριψε. Και το αντίστροφο. Κι επήλθε το αδιέξοδο. Η Ε/Κ ηγεσία δεν αποδεχόταν συνομιλίες μέχρι που να προβάλλει προτάσεις η Τ/Κ ηγεσία και να επέλθει τέτοια προσέγγιση ώστε να εξασφαλιστεί μια αποδεκτή λύση του Κυπριακού.

Τι άλλαξε λοιπόν για να αποδεχτεί ξαφνικά η Ε/Κ ηγεσία τις συνομιλίες;

Τίποτα δεν άλλαξε με τα 10 σημεία και το κλίμα ευφορίας που κατασκευάστηκε δεν είναι παρα το καμουφλάρισμα της νέας υποχώρησης. Βέβαια λόγω της άκρας αδιαλλαξίας της Τ/Κ ηγεσίας πάνω στο θέμα δεν πρέπει να αναμένει κανένας οτιδήποτε άλλο εκτός από αδιέξοδο στις συνομιλίες που αρχίζουν στις 15 του Ιουνίου.

Εκτός βέβαια κι αν η Ε/Κ άρχουσα τάξη κι οι υποστηρικτές της αποφάσισαν να αποδεχτούν τα τετελεσμένα με μηδαμινές υποχωρήσεις από Τουρκικής πλευράς πρόγραμμα που δεν επιτρέπουν ακόμα οι συνθήκες. Μπροστα στη χρεωκοπία της άρχουσας τάξης ο μόνος εναλλαχτικός δρόμος για τον Κυπριακό λαό προβάλλει και πάλι πιο επιταχτικά από κάθε άλλη φορά ο δρόμος που συνέχεται προβάλλουμε και θα προβάλλουμε μέσα απ' αυτές τις στήλες. Μακριά από παζαρέματα, στην αντίσταση, τον αγώνα τον κοινό, για να υπάρξει πραγματική προσέγγιση μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων που μαζί αδερφομένη θα χτίσουν μια Κύπρο χωρίς ξένη εξάρτηση και καταπίεση.

Επικίνδυνο τέχνασμα

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΩΝ

Υστερα απο την επιθετική στάση των διαφόρων εκπροσώπων των εργοδοτών απέναντι στο μεροκάματο των εργαζομένων, φαίνεται πως η στάση τούτη καταλήγει στο συγκεκριμένο αίτημα για υιοθέτηση και εφαρμογή μιας πολιτικής ελέγχου των τιμών και των ημερομισθίων. Με την ιδέα τούτη ερωτοτροπούσε για αρκετό καιρό και η κυβερνητική πλευρά, που έβλεπε την πολιτική τούτη σαν μέθοδο περιορισμού του πληθωρισμού δια μέσου του ελέγχου των ημερομισθίων.

Η ιδέα για εφαρμογή πολιτικής τιμών και εισοδημάτων δεν είναι νέα. Το ιστορικό της είναι μάλλον παλιό. Στην αρχή οι διάφοροι εκπρόσωποι του κεφαλαίου στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες έφεραν αντίρρηση σ' ένα τέτοιο μέτρο, γιατί το έβλεπαν, κοντόφθαλμα, σαν επέμβαση του κράτους στην ελεύθερη οικονομία, που θα έπρεπε να λειτουργεί, χωρίς να παρεμποδίζονται οι νόμοι της αγοράς. Στη συνέχεια, όμως, άρχισαν να βλέπουν το μέτρο τούτο με καλύτερο μάτι, γιατί το

θεώρησαν σαν ένα τρόπο για να ελέγχεται η άνοδος των μεροκαμάτων. Η λεγόμενη πολιτική τιμών και εισοδημάτων είχε το πλεονέκτημα πως ηχούσε δίκαια, με την έννοια πως φαινομενικά έθετε και τις τιμές και τα εισοδήματα στην ίδια μοίρα.

Όπως, όμως, είναι γνωστό είναι πολύ δύσκολο να ελεγχθούν οι τιμές χιλιάδων προϊόντων που κυκλοφορούν στην αγορά. Επιπρόσθετα, οι εργοδότες θα βρίσκουν πάντα την ευκαιρία να κατοχυρώνουν τα κέρδη τους με το πρόσχημα πως ανέβηκαν τα κόστη κτλ. Αντίθετα είναι

πολύ πιο απλό να ελεχθεί η άνοδος στα μεροκάματα δεδομένου ότι συμφωνούν οι συντεχνίες.

Όπως και νάχει το πράγμα η εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής δεν είναι εύκολη. Στις διάφορες χώρες, όπου εφαρμόστηκε, απέτυχε σε μικρά χρονικά διαστήματα γιατί δύνε αντι να αμβλύνει τις αντιθέσεις.

Στην περίπτωση της Κύπρου, μια τέτοια πολιτική θα είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη για τους εργαζομένους. Γιατί ύστερα απο την εισβολή η κατανομή του εθνικού εισοδήματος κινήθηκε ενάντια στους εργαζόμενους, δεδομένης της παγοποίησης ή πτώσης των μισθών που ακολούθησε. Έτσι αν η εφαρμογή της πολιτικής τούτης γίνει δυνατή, τούτο θα σημαίνει τη διατήρηση της υφιστάμενης απαράδεκτης κατανομής του εθνικού εισοδήματος.

Παράλληλα είναι απαράδεκτη η ταχτική του να δίδεται τόση έμφαση στα ημερομίσθια, που αποτελούν, στην Κύπρο πολύ μικρότερο ποσοστό απο το 50% του εθνικού εισοδήματος.

Για τούτο το λόγο η θέση των συντεχνιών πως ο έλεγχος πρέπει να εφαρμοστεί πάνω σ' όλα τα στοιχεία του εθνικού εισοδήματος κέρδη, ενοίκια κλπ είναι ορθή αν και βέβαια θεωρητική. Γιατί όπως αναφέραμε πιο πάνω ο έλεγχος των τιμών και των κόστων δεν είναι, μέσα στο δεδομένο οικονομικό πλαίσιο, υπόθεση εύκολη.

Οι συντεχνίες και οι εργαζόμενοι πρέπει ν' απαντήσουν στην οικονομική ολιγαρχία ξεκάθαρα: Πως μέχρι τώρα έχουν γίνει πολλές θυσίες και πως σήμερα δεν είναι διατεθειμένοι να δεχτούν την ασυδοσία και την υπερεκμετάλλευση απο μέρος του κεφαλαίου.

Τα περιθώρια κέρδους είναι ψηλά, γιατί βασικά οι μισθοί είναι χαμηλοί. Ο πληθωρισμός, στο βαθμό που δεν είναι εισαγόμενος οφείλεται στην ολιγοπωλιακή διάρθρωση της αγοράς σε σχέση με την συνεχή προσπάθεια της οικονομικής ολιγαρχίας να διατηρεί υψηλά ποσοστά κέρδους. Δεν οφείλεται στην άνοδο των μεροκαμάτων που είναι μάλλον αντίδραση στο συνεχή ύψωμα των τιμών, στον οποίο επιδίδεται το μεγάλο κεφάλαιο.

Έτσι αντι για πολιτική τιμών και ημερομισθίων κάποιος θάπρεπε να μιλά για πολιτική ελέγχου των κερδών. Και εδώ βρίσκεται το κλειδί όλης της υπόθεσης. Και τούτο πρέπει να είναι το καθολικό αίτημα των εργαζομένων και των συντεχνιών.

Ανακοίνωση της ΕΔΕΚ Λεμεσού ΔΙΚΑΙΑ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

Η Επαρχιακή Επιτροπή του Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ Λεμεσού εκφράζει τη συμπάρασταση της στο δίκαιο απεργιακό αγώνα των μελών της ΠΟΕΝ (νηπιαγωγών).

Η Επαρχιακή Επιτροπή υπογραμμίζει την ουσιαστική προσφορά των καταρτισμένων νηπιαγωγών στον τομέα της προδημοτικής εκπαίδευσης και βρίσκει απόλυτα δικαιολογημένη την απεργιακή μορφή αγώνα που κατάληξε η ΠΟΕΝ για διεκδίκηση των αιτημάτων των ιδιωτικών νηπιαγωγείων υπήρξε επίμονα αρνητική.

Με αφορμή τον αγώνα των νηπιαγωγών τονίζει πως είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό το γεγονός πως τα ιδιωτικά νηπιαγωγεία λειτουργούν χωρίς ουσιαστικό έλεγχο απο το κράτος (παρόλη τη σχετική νομοθετική πρόνοια που δίνει τέτοιο δικαίωμα στο αρμόδιο υπουργείο της Παιδείας) περιοριζόμενα, κύρια, στην αποκόμιση κέρδους σε βάρος των εργαζομένων γονιών που, αναγκαστικά, στρέφονται στα ιδιωτικά νηπιαγωγεία μια και το κράτος δε φαίνεται πρόθυμο να αναλάβει, αν όχι ολοκληρωτικά, τουλάχιστο το κύριο βάρος σε ένα τομέα ουσιαστικής σημασίας για τη διαμόρφωση του χαρακτήρα και της ψυχολογίας του παιδιού.

Τη στιγμή που υπάρχει οργασμός εκδηλώσεων, δηλώσεων και διακηρύξεων, στα πλαίσια της χρονίας για το παιδί, με ιδιαίτερα αφημένη την επίσημη κρατική συμμετοχή, ταυτόχρονα όλα τούτα παραμένουν σε επίπεδο θεωρητικής τοποθέτησης με αποτέλεσμα να δημιουργούνται προβλήματα για εκατοντάδες παιδιά στην Κύπρο και επιπρόσθετα σοβαρά προβλήματα στον κλάδο των νηπιαγωγών, που η επίλυση τους χρονίζει, παρόλες τες κυβερνητικές, όπως γίνεται συνήθως, διαβεβαιώσεις για το αντίθετο.

Ένα άλλο σημείο όπου η Επαρχιακή Επιτροπή επιθυμεί να τοποθετηθεί είναι εκείνο της χρησιμοποίησης απεργόσπαστριων (δεν έχει σημασία αν η συμμετοχή τους γίνεται ενσυνείδητα ή όχι) που υποσκάπτουν τον απεργιακό αγώνα. Οι άνεργοι απόφοιτοι καθώς και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι έχουν καθήκον να σέβονται τα συνδικαλιστικά δικαιώματα οποιασδήποτε μερίδας εργαζομένων και όχι, για χάρη ίσως πρόσκαιρων οικονομικών ωφελημάτων, να γίνονται στα χέρια εργοδοτών πολέμιοι του πολύ σημαντικού όπλου των εργαζομένων, της απεργίας.

Τέλος η Επαρχιακή Επιτροπή σ' ένδειξη της έμπρακτης υποστήριξης της προς τους αγώνες των Κύπριων εργαζομένων για την ανύψωση του βιοτικού επιπέδου του λαού μας και εκφράζοντας τη θέληση της αλληλεγγύης ολοκλήρης της Επαρχιακής Οργάνωσης του Κόμματος στη Λεμεσό, εισφέρει στο απεργιακό ταμείο της ΠΟΕΝ το συμβολικό ποσό των δέκα λιρών. Λεμεσός 19 Μάη 1979

Επαρχιακή Επιτροπή του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Λεμεσού

ΘΕΣΗ Φ.Ε.Α.Τ.Ι ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

Η Φοιτητική Ένωση του Ανώτερου Τεχνολογικού Ινστιτούτου αφού μελέτησε το θέμα και τους λόγους της απεργίας των νηπιαγωγών υπαλλήλων βρίσκει τα αιτήματα τους απόλυτα δικαιολογημένα και τον αγώνα τους αγώνα για επικράτηση του δικαίου.

Καλεί δε τις ιδιοκτήτριες νηπιαγωγούς να δείξουν κατανόηση στα προβλήματα των νηπιαγωγών υπαλλήλων τους και να συνεργαστούν για επίλυση των διαφορών τους.

Η Φ.Ε.Α.Τ.Ι συμπαρίσταται στον αγώνα των νηπιαγωγών και εύχεται σύντομη δικαίωση των αιτημάτων τους.

... ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΗΣ Ο ΝΤΕΚΤΑΣ;

Μια νέα επικίνδυνη στροφή άρχισε να γίνεται φανερή στη πολιτική του ΑΚΕΛ. Μια στροφή που δείχνει πως ο ένας συμβιβασμός φέρνει τον άλλο, πως κάθε υποχώρηση αρχής σπρώχνει τα πράγματα στην τελική τους συνέπεια, τον ολοκληρωτικό συμβιβασμό.

Έτσι βλέπουμε σήμερα την ανοχή και την υποστήριξη του ΑΚΕΛ προς την Ελληνοκυπριακή αστική τάξη και τους πολιτικούς της («για λόγους εθνικού συμφέροντος») να επεκτείνεται και στον Τουρκοκύπριο πράχτορα των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και καταπίεστη των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων Ραουφ Ντεκτας (στο όνομα της συνεργασίας με τους Τουρκοκυπρίους).

Τη στιγμή που οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι αγωνίζονται για ν' απαλλαγούν απο τη καταπίεση και την εκμετάλλευση της αστικής τάξης που εκφράζεται απο τον Ντεκτας και που απο τη φύση της είναι δεμένη με τα αμερικάνικα συμφέροντα, το ΑΚΕΛ φαίνεται να ενισχύει το κύρος του Ντεκτας και δεν το αμφισβητεί διόλου. Για τη Χαραυγή «είναι ορθο και καλο και ωφέλιμο που ο ηγέτης της Τουρκοκυπριακής κοινότητας (υπογράμμιση δική μας) παίρνει θέση στη κατάργηση των βάσεων... Αυτό ενισχύει τον αγώνα των δημοκρατικών αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων όλου του λαού μας Ελλήνων και Τούρκων...» (Χαραυγή 24 του Μάη 1979).

Είναι λοιπόν «αντιιμπεριαλιστής» ο Ντεκτας; είναι αρκετή μια δημαγωγική δήλωση του να τον μετατρέψει απο πράχτορα των ιμπεριαλιστών σε ενισχυτή «του αγώνα των δημοκρατικών, αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων»; Και όλ' αυτά δεν αποτελούν μια ατυχή αβλεψία της Χαραυγής. Στο επίσημο ανακοινωθέν του Π.Γ. του ΑΚΕΛ για τις συνομιλίες Κυπριανού Ντεκτας αποδίδεται η «επιτυχία» στην καλή θέληση Κυπριανού, Ντεκτας και Βάλντχαιμ. Καλή θέληση λοιπόν ο Ντεκτας της ΤΜΤ, της εισβολής και της διχοτόμησης.

Τέτοιες τοποθετήσεις μπορούν να σημαίνουν ένα απο δυο πράγματα: Είτε το ΑΚΕΛ πραγματικά πιστεύει σε ουσιαστική αλλαγή στο ρόλο του Ντεκτας (!) ή έχει αποφασίσει οριστικά να προχωρήσει με συνέπεια στο συμβιβασμό μαζί του αγνοώντας τις καταπιεσμένες Τουρκοκυπριακές μάζες τη στιγμή ακριβώς που χρειάζονται τη βοήθεια μας με τη μορφή πρακτικής αντίθεσης μας προς τους ιμπεριαλιστές και τους εκπροσώπους τους στο νησί, την αστική τάξη, τόσο την Ελληνοκυπριακή όσο και την Τουρκοκυπριακή.

Άμεσο αίτημα η διάλυση τους

ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

Οι Άγγλοι φεύγοντας από την Κύπρο άφησαν πίσω τους δυο μεγάλες στρατιωτικές βάσεις (Ακρωτήρι - Δεκέλεια), και ένα τεράστιο κατασκοπευτικό ρανταρ μεγάλης εμβέλειας (λέγεται ότι είναι από τα μεγαλύτερα στο είδος του) στην κορυφή του Τρόοδου.

Για αυτό τον σκοπό κατακρατείται μια τεράστια έκταση Κυπριακού εδάφους, αλλά πέρα απ' αυτό οι Άγγλοι χρησιμοποιούν κι άλλες περιοχές της Κύπρου για στρατιωτικά γυμνάσια.

Η σκοπιμότητα της ύπαρξης των στρατιωτικών βάσεων στην Κύπρο είναι πολύ γνωστή. Είναι η αστυνόμευση των Αραβικών πετρελαίων και του ευαίσθητου αυτού χώρου γενικότερα και η προστασία της διακίνησης των καπιταλιστικών προϊόντων στην περιοχή.

Οι στρατιωτικές βάσεις χρησιμοποιήθηκαν πολλές φορές μέχρι σήμερα ενάντια στους λαούς των γειτονικών Αραβικών χωρών είτε άμεσα, όπως στο πόλεμο του 1956, είτε για την «προστασία» του πειρατικού κράτους του Ισραήλ, είτε μέσω του ρανταρ για συλλογή και επεξεργασία στρατιωτικών και άλλων πληροφοριών.

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι βάσεις χρησιμοποιήθηκαν για την στάθμευση Αμερικανων πεζοναυτων και αμερικανικών κατασκοπευτικών αεροπλάνων. Αυτή την στιγμή υπολογίζεται ότι στις Αγγλικές βάσεις υπάρχουν τουλάχιστο δυο κατασκοπευτικά Αμερικάνικα αεροπλάνα τύπου U2 και ότι σταθμεύει μόνιμα μια ισχυρή δύναμη Αμερικάνων πεζοναυτων.

Πέρα απ' αυτό έγινε γνωστό κατά καιρούς ότι

υπάρχουν αποθηκευμένες πυρηνικές κεφαλές πυραύλων, καθώς και συμβατικοί πύραυλοι μεγάλου βεληνεκούς.

Βέβαια με βάση την συνθήκη εγκαθίδρυσης απαγορεύεται στους Άγγλους να χρησιμοποιούν τις βάσεις για επιθετικούς σκοπούς ή για σκοπούς που εξυπηρετούν άλλες δυνάμεις συμμαχικές προς την Αγγλία όπως π.χ. το ΝΑΤΟ. Αυτή όμως η απαγόρευση δεν είναι εμπόδιο, ούτε υπάρχει πρόβλημα για τους Άγγλους αν καταστρατηγηθεί (και καταστρατηγείται).

Υστερα από την απώλεια του Ιραν οι στρατιωτικές βάσεις της Κύπρου αποκτούν μια ιδιαίτερη σημασία για τους ιμπεριαλιστές. Ηδη υπάρχουν πληροφορίες (παρα την σχετική διάψευση) ότι χρησιμοποιούνται για την αποθήκευση υλικού που έχει αποσυρθεί από τις Αμερικάνι-

κες βάσεις της Περσίας.

Γίνεται λοιπόν φανερό ότι η παρουσία των βάσεων στην Κύπρο δεν έχει «αμυντικό» αλλά επιθετικό χαρακτήρα για τους Άγγλους ιμπεριαλιστές και τους συμμάχους τους.

Η ίδια η ύπαρξη των στρατιωτικών βάσεων έχει τεράστιες πολιτικές επιπτώσεις στην Κύπρο. Ο λόγος είναι απλός. Για να κατοχυρώσουν οι ιμπεριαλιστές την συνέχιση της ύπαρξης τους προσπαθούν με κάθε τρόπο να εξασκήσουν πολιτική πίεση στον κυπριακό λαό, και να εξασφαλίσουν πολιτικό έλεγχο στην Κύπρο. Η ανάπτυξη μιας ελεύθερης πολιτικής ζωής στον τόπο μας θα ήταν τελείως ασύμφορη για τον ιμπεριαλισμό γιατί τότε μπορεί να βρεθούν στην εξουσία δυνάμεις που δεν θα επέτρεπαν την παρουσία ξένων στρατών.

Έτσι οι πολιτικές ανω-

μαλίες των τελευταίων 19 χρόνων δεν είναι καθόλου άσχετες με την παρουσία των ιμπεριαλιστικών βάσεων.

Οι Αγγλικές βάσεις, τα ρανταρ, και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί αποτελούν ένα πραγματικό καρκίνωμα στο κορμί της Κύπρου, και μια πηγή κακοδαιμονίας τόσο για τον λαό μας όσο και για τους λαούς των γειτονικών Αραβικών χωρών.

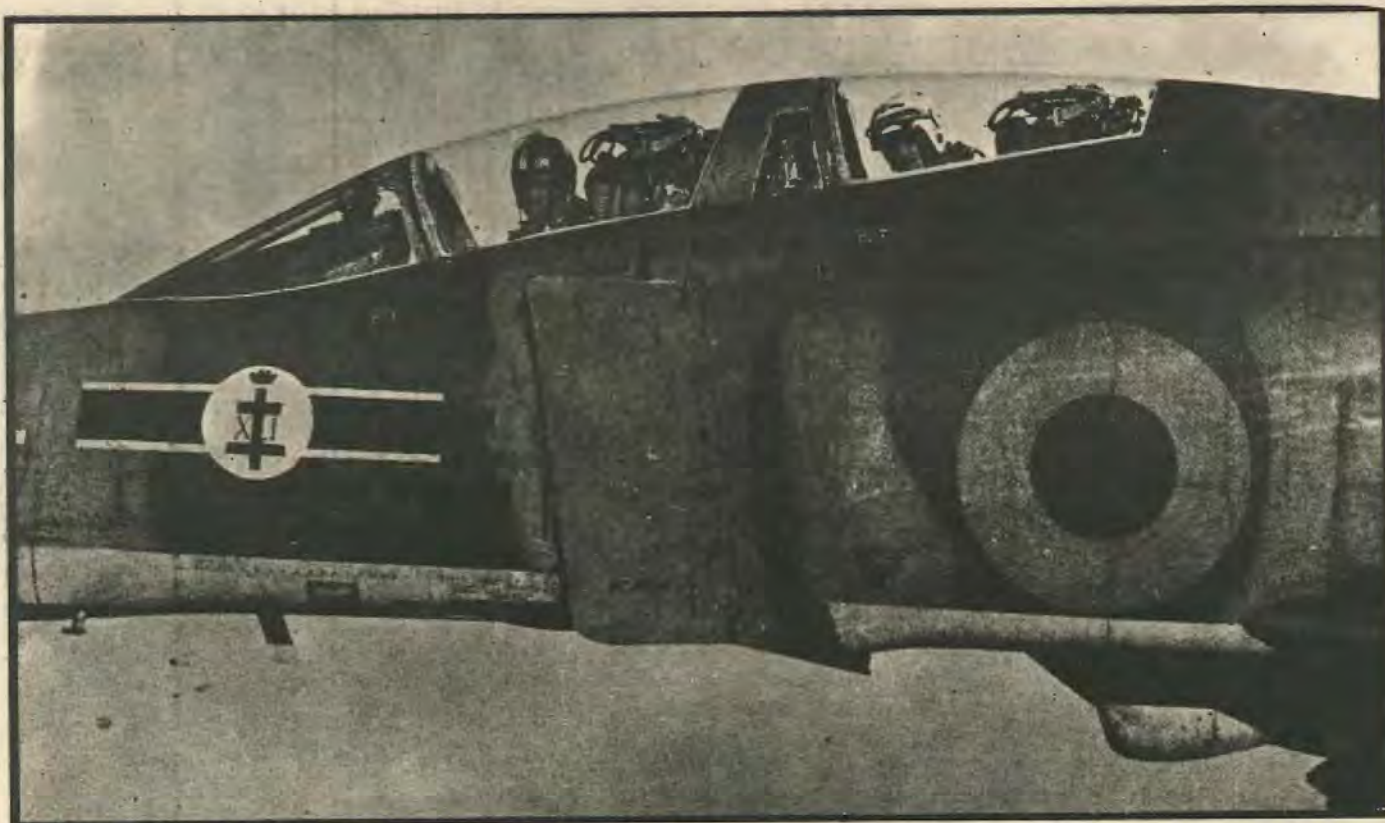
Ο αγώνας για την διάλυση τους είναι άμεσα συνδεδεμένος με τον γενικότερο αγώνα για απελευθέρωση και πραγματική ανεξαρτησία.

Η πάλη για το διώξιμο των στρατιωτικών βάσεων δεν μπορεί ν' αναβάλλεται για το αόριστο μέλλον η ιεράρχηση των στόχων την τοποθετεί στην πρώτη γραμμή.

Να φύγουν οι βάσεις από την Κύπρο είναι το άμεσο αίτημα του λαού.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΥΠΟΙ άντιαεροπορικών πυραύλων "Rapier", Άγγλικής κατασκευής, με τους οποίους οι Βρεττανοί ενισχύουν αυτό τον καιρό με άκρα μυστικότητα την αντιαεροπορική άμυνα της βάσεως Ακρωτηρίου. Τους μετέφερε στην Κύπρο τό Βρετανικό ελικοπτεροφόρο «Ερμής». Έχουν μήκος 2.2 μέτρων και μπορούν να πλήττουν στόχους μέχρι ύψους 3.000 μέτρων.

Βρετανικό Φάντομ με Αμερικανούς πιλότους στους Κυπριακούς ουρανούς. Τα χρώματα παραλλαγής και τό διακριτικό αήμα της ΡΑΦ φαίνονται καθαρά. Αριστερά, στά πλάγια, φαίνεται άκόμα τό σήμα του αμήνου. Οι πιλότοι αυτοί, πού ανήκουν στά Σώματα των Πεζοναυτών και της Αεροπορίας του Ναυτικού των ΗΠΑ, άσκούνται τώρα σέ εικονικές προσγειώσεις και άπογειώσεις στό άεροδρόμιο Λάρνακος.

ΓΙΑ ΝΑ
ΦΥΓΟΥΝ
ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ
ΑΠΟ ΤΗΝ
ΚΥΠΡΟ
ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ
ΠΟΡΕΙΑ
ΕΙΡΗΝΗΣ.
ΤΗΝ
ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΤΡΕΙΣ
ΙΟΥΝΙΟΥ
1979

ΟΧΙ
ΣΤΟΝ
ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣ
ΜΟ

Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ

A) ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

Ενας απο τους βασικούς όρους για την επιτυχία μιας προλεταριακής επανάστασης είναι, σύμφωνα με τον Λένιν, η ύπαρξη ενός μαζικού επαναστατικού κόμματος ικανού να καθοδηγήσει το προλεταριάτο στην κατάληψη και την εξάσκηση της εξουσίας. Αυτή η θέση, βγαλμένη μέσα από τις εμπειρίες της Παρισινής Κομμούνιας επιβεβαιώθηκε με δραματικό τρόπο από τις εμπειρίες της Ρωσικής Επανάστασης, το 1905 με την αποτυχία γιατί έλειπε ένα τέτοιο κόμμα και το 1917 με την θριαμβευτική άνοδο των Μπολσεβίκων στην κυβέρνηση του πρώτου εργατικού κράτους στον κόσμο. Από τότε ξανά και ξανά είδαμε επαναστάσεις να χάνονται λόγω ακριβώς αυτής της έλλειψης: Η Ισπανία το 36—39, η Πορτογαλία το 74 είναι ίσως τα πιο χτυπητά παραδείγματα. Αυτή τη στιγμή η Περσική Επανάσταση βρίσκεται στο κρίσιμο σταυροδρόμι. Αν η εργατική τάξη δεν μπορέσει να χτίσει ένα πραγματικά αποτελεσματικό επαναστατικό κόμμα με μαρξιστική τοποθέτηση και δράση αναπόφευκτα θα οδηγηθεί στο αδιέξοδο και την πτωχολογία.

Τι είναι όμως ένα «επαναστατικό μαζικό κόμμα της εργατικής τάξης»; Το ερώτημα έχει τρεις πτυχές, το ίδιο σημαντικές, που πρέπει να απαντηθούν με ακρίβεια αν θέλουμε να κρίνουμε σωστά τα γεγονότα. Από τη μια δεν είναι αρκετό να θεωρούμε την ύπαρξη ενός οποιουδήποτε εργατικού κόμματος σαν ικανοποιητική και να αποδίδουμε την επαναστατική αποτυχία οπωσδήποτε κάπου αλλού μια και υπάρχει το κόμμα. Από την άλλη δεν μπορούμε να ξεφλούμε με το να αποδίδουμε κάθε αποτυχία στο ότι «δεν υπήρχε το κόμμα» αν δεν έχουμε από πριν καθωρίσει το τι είναι τελοσπάντων αυτό το κόμμα» αν δεν έχουμε από πριν καθωρίσει το τι είναι τελοσπάντων αυτό το κόμμα. Η πρώτη πτυχή του ερωτήματος αναφέρεται στην πολιτική τοποθέτηση και την πολιτική πρακτική. Η δεύτερη στην αποτελεσματικότητα της οργανωτικής του δομής και η τρίτη στη σύνδεση του με τις εργατικές μάζες. Αναπόφευκτα οι τρεις πτυχές έχουν άμεση σχέση μεταξύ τους και δεν μπορούν να διαχωριστούν στεγανά. Η κάθε μια επηρεάζει σχεδόν άμεσα τις άλλες δυο. Μπορούμε όμως να τις μελετήσουμε χωριστά δείχνοντας ταυτόχρονα τον τρόπο της σύνδεσής τους.

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Το πρόβλημα της πολιτικής τοποθέτησης και πρακτικής έχει συζητηθεί επανειλημμένα μέσα από τις

στήλες της «Σ.Ε.». Είναι αρκετό εδώ να δώσουμε μια μικρή ανακεφαλαίωση των χαρακτηριστικών μιας πολιτικής που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες του επαναστατικού αγώνα της εργατικής τάξης. Η πολιτική ενός επαναστατικού κόμματος βασίζεται στην Μαρξιστική θέση ότι οι ταξικοί ανταγωνισμοί μέσα στη καπιταλιστική κοινωνία δεν μπορούν να αφήσουν την κοινωνία να λειτουργήσει παρα μόνο με την κυριαρχία της μιας τάξης πάνω στην άλλη. Ακόμα, πως σε κάθε κρίση του συστήματος αυτή η επικράτηση γίνεται με την εξάσκηση βίας ή όπως το έβαλε ο Λένιν «δεν μπορεί να υπάρξει τίποτα άλλο έξω από τη διχτατορία της αστικής τάξης ή την διχτατορία του προλεταριάτου».

Απ' αυτή τη θέση βγαίνει το βασικό συμπέρασμα πως ένα επαναστατικό κόμμα αγωνίζεται πάνω στη βάση ενός ανεξάρτητου προγράμματος της εργατικής τάξης, αγωνίζεται για να συσπειρώσει την εργατική τάξη γύρω από ένα τέτοιο πρόγραμμα. Αυτό δε σημαίνει πως αποκλείει κάθε συνεργασία με τα μικροαστικά ή ακόμα και τα αστικά κόμματα. Όμως κάθε τέτοια συνεργασία γίνεται μόνο πάνω σε συγκεκριμένα θέματα που οδηγούν σε κατακτήσεις για την εργατική τάξη, που τη φέρνουν πιο κοντά στην πραγματοποίηση του προγράμματός της. Ακόμα, σε καμία περίπτωση δεν σταματά να παρουσιάζει καθημερινά μπροστά στους εργάτες την ασυμβίβαστη αντιπαράθεση ανάμεσα στους ι-

δίους και τους κεφαλαιοκράτες.

Το επαναστατικό κόμμα έχει σαν σκοπό της ύπαρξης και του αγώνα του την προετοιμασία της εργατικής τάξης για την κατάληψη της εξουσίας, την αντικατάσταση του καπιταλισμού με το σοσιαλισμό. Σ' αυτή τη βάση το κόμμα αργά ή γρήγορα έρχεται σε σύγκρουση με το κράτος και τις δομές του (αστυνομία, στρατός, δικαστήρια κλπ.) που η αποστολή του είναι ακριβώς η διατήρηση του συστήματος. Γι' αυτό και οι δομές του πρέπει να είναι τέτοιες που να μπορούν να προσαρμοστούν σε απότομες αλλαγές των συνθηκών δράσης, τέτοιες που να το κάμνουν αποτελεσματικό τόσο μέσα σε περιόδους ομαλής νόμιμης δράσης όσο και μέσα σε συνθήκες σκληρής καταπίεσης και παρανομίας.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ

Η ίδια η έννοια του συγκεντρωτισμού δεν είναι από μόνη της εφεύρεση των μαρξιστών. Η εξέλιξη της ανθρώπινης κοινωνίας είναι μια συνεχής κίνηση σε ολοένα και πιο συγκεντρωτικές μορφές οργάνωσης. Από την πρωτόγονη φυλετική ομάδα στη πόλη-κράτος, από τις μεσαιωνικές αυτοκρατορίες με τη χαλαρή φεουδαρχική δομή στο μοντέρνο εθνικό κράτος με τον ταχτικό στρατό. Η πραγματικότητα είναι πως όσο μεγαλύτερες δυνάμεις μπορούν να συντονιστούν συγκεντρωτικά τόσο πιο αποτελεσματικές είναι.

Η ανάπτυξη του εργατικού κινήματος παρουσιάζει κι αυτή την ίδια ακριβώς πορεία προς ολοένα και πιο συγκεντρωτικές μορφές πάλης. Στην αρχή η σύγκρουση γίνεται στο επίπεδο του προσωπικού καυγά του εργάτη με τον εργοδότη με αποτέλεσμα τη εύκολη νίκη του δεύτερου. Ακολουθούν οι αυθόρμητες εξεγέρσεις σε μεμονωμένα εργοστάσια που εξουδετερώνονται κι αυτές με τη βοήθεια της αστυνομίας. Μετατό κίνημα προχωρά σε οργανωμένες απεργίες με σημαντικά, άνκαι πολλές φορές πρόσκαιρα αποτελέσματα. Τέλος έχουμε την Γενική Απεργία, το προσάδιο της εξεγερσης και της κατάληψης της εξουσίας. Κάθε επίπεδο πάλης χρειάζεται και μεγαλύτερο βαθμό οργάνωσης και συντονισμού από το προηγούμενο. Η συγκεντρωτική καθοδήγηση

γίνεται ολοένα και πιο απαραίτητη για την επιτυχία του αγώνα.

Όστόσο η αναγκαιότητα της συντονισμένης δράσης γίνεται φανερό για τις πλατείες μάζες των εργατών μόνο την ώρα της κρίσης. Σε ομαλές περιόδους τα αντικρουόμενα συμφέροντα των διαφόρων στρωμάτων της εργατικής τάξης, εμποδίζουν σε μεγάλο βαθμό την ενιαία ανάπτυξη της τάξης, την κάμνουν ανίκανη να οργανωθεί σαν μια μονολιθική, πειθαρχημένη δύναμη. Χρειάζεται πολύ ψήλο επίπεδο πολιτικής και θεωρητικής συνειδητοποίησης, χρειάζεται η ικανότητα να βλέπει κανείς πολύ μακριά στο μέλλον για να μπορέσει να δει πέρα από τις πρόσκαιρες αντιφάσεις μέσα στην τάξη και να προετοιμασθεί για τη μεγάλη σύγκρουση με την άρχουσα τάξη. Αυτό το καθήκον πέφτει απόλυτα στους ώμους των Μαρξιστών, στους ώμους του επαναστατικού κόμματος. Αφήμενες στην αυθόρμητη δράση τους οι μάζες δεν μπορούν να προλάβουν τα γεγονότα που εξελίσσονται γύρω την ώρα της επανάστασης, δεν μπορούν να χτίσουν με την ταχύτητα που επιβάλλεται αντικειμενικά τις συγκεντρωτικές δομές που θα φέρουν τη νίκη της εργατικής τάξης. Απαραίτητος καταλύτης γι' αυτό είναι το επαναστατικό κόμμα, η οργανωμένη δομή των Μαρξιστών που σε κάθε στροφή της επανάστασης είναι σε θέση να προτείνει στις μάζες τη σωστή πορεία, να δείξει πειστικά στις μάζες τον πιο αποτελεσματικό τρόπο αγώνα για την κατάκτηση της εξουσίας.

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Μιλώντας για την οργάνωση των επαναστατών ο Λένιν στο «Τι να κάνουμε» λέει ότι ανάμεσα στα μέλη μιας τέτοιας οργάνωσης «... πρέπει να σβήνει κυριολεκτικά κάθε διάκριση ανάμεσα σε εργάτες και διανοούμενους». Αυτή η απόλυτη ίση προσέγγιση προς τα μέλη της οργάνωσης είναι βασική προϋπόθεση για την αποτελεσματική προώθηση της δουλειάς. Κάθε μέλος πρέπει να καταλαβαίνει σε μεγάλο βαθμό την αποστολή του μέσα στην εργατική τάξη, πρέπει να καταλαβαίνει τον ιστορικό ρόλο της τάξης. Είναι φυσικό, άτομα που προέρχονται από την εργατική τάξη να έχουν παραπάνω πιθανότητες συνέπειας απέναντι στα καθήκοντα της προς την επανάσταση γιατί η ίδια η ζωή τους τους σπρώχνει σ' αυτήν. Το μόνο

όμως που σημαίνει αυτό είναι ότι η στρατολόγηση για την οργάνωση πρέπει να είναι πολύ πιο προσεκτική για άτομα έξω από την τάξη παρα μέσα σ' αυτήν. Από τη στιγμή όμως της ένταξης όλοι αναγνωρίζονται σαν επαναστάτες και τίποτα άλλο.

Σ' αυτή τη βάση ο συγκεντρωτισμός και η πειθαρχία παύουν να αποτελούν καταναγκασμο και μεταβάλλονται σε συνειδητή απόφαση για αποτελεσματική δράση, φτάνει να υπάρχει λεπτομερειακή συλλογική κατανόηση των κοινών στόχων και επιδιώξεων, βασισμένη σε συλλογικές αποφάσεις παρμένες μετά από διεξοδική συζήτηση.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Το πρόβλημα της συζήτησης και της λήψης αποφάσεων δεν είναι τίποτα άλλο από το πρόβλημα της δημοκρατίας μέσα στο κόμμα. Για τους Μαρξιστές η δημοκρατία δεν είναι καθόλου μια τοπική υπόθεση, μια μεταφυσική έννοια που υπάρχει ανεξάρτητα από τις αντικειμενικές συνθήκες. Ακόμα, δεν είναι ταμπου γύρω από το οποίο χιτίζουν παραπληρητικές τελετές δημαγωγίας. Είναι όμως αναγκαία προϋπόθεση για μια συνειδητή πειθαρχία που δεν έχει καμμία σχέση με την πειθαρχία του στρατιώτη μπροστά στον αξιωματικό-του.

Για να μπορέσει να παίξει αυτό το ρόλο η δημοκρατία πρέπει να βασίζεται στην ίση πληροφόρηση όλων των μελών του κόμματος, στο δικαίωμα-τους να ξέρουν το κάθε τι που συμβαίνει μέσα και έξω από το κόμμα, στην ικανότητα-τους να εκφράσουν και να συζητήσουν τις απόψεις τους μαζί με όλους. Αυτό σημαίνει πως για να μπορέσει να λειτουργήσει η δημοκρατία μέσα στο κόμμα χρειάζεται να υπάρχει εμπιστοσύνη ανάμεσα στα μέλη τόσο για την προσήλωσή όλων στις αρχές του κόμματος όσο και για την ικανότητά-τους να καταλάβουν τη σημασία της συζήτησης.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ

Με τα πιο πάνω αρχίζει να γίνεται πιο καθαρό το νόημα του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού που σε πρώτη ματιά φαίνεται να αποτελεί μια τερατώδη αντίφαση. Πολλοί μάλιστα «μαρξιστές» προσπάθησαν να «δικαιολογήσουν» τον Δημοκρατικό Συγκεντρωτισμό σαν ένα συμβιβασμό ανάμεσα σε δυο αντίθετες έννοιες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς προχωρούν τα επιχειρήματα συνέχεια στην 7η σελίδα

ΤΕΧΝΕΣ... ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑ ΣΤΗ ΤΕΧΝΗ

Η σημερινή κατάσταση στην Κύπρο χαρακτηρίζεται από ένα κλίμα «εφορίας» και «ανάτασης» καθώς και από μια «πλούσια» παραγωγή, στο χώρο της Τέχνης. Πολλοί ποιητές, λογοτέχνες και άλλοι άνθρωποι του πνεύματος, βρήκαν ένα πρόσφορο έδαφος, κύρια μετα το πραξικόπημα και την εισβολή, από το οποίο αντλούν και δίνουν ένα είδος τέχνης που μπορούμε έφκολα να το χωρίσουμε σε δυο κατηγορίες.

- α) Περιστασιακή τέχνη
- β) «Επαναστατημένη» ή «οργισμένη» τέχνη.

Στο χώρο της «περιστασιακής» τέχνης ανήκουν όλα εκείνα τα δείγματα ποιητικού και πεζού λόγου που έχουν σαν σημείο αναφοράς τη «μεγάλη τραγωδία» και από την οποία αντλούν όλα τους τα θέματα. Ντυμένα μ' ένα πέπλο θλίψης και πόνου, ανατυπώνονται όλα τα συναισθήματα κι οι καταστάσεις της περιόδου 74-79. Καμμια φορά επειδή εξαντλούνται τα θέματα γίνεται ένα αναμείγμα ή ακόμα μια επανατοποθέτηση πάνω στο ίδιο θέμα

Στην περίπτωση της «Επαναστατημένης» ή «οργισμένης» τέχνης το κλίμα είναι πιο καθαρό και τα κίνητρα πιο τίμια. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν όλες εκείνες οι φωνές που αμέσως μετά το πραξικόπημα και την εισβολή δεν άντεξαν σ' αυτή την «αδικία» και μέσα από το έργο τους ξέσπασαν σε μια αγανάκτηση χτυπώντας το άδικο, τραγουδώντας τον πόνο. Πάρα πολλοί απ' αυτούς τους «πνευματικούς» ανθρώπους στην «προηγούμενη τους ζωή» (πριν το πραξικόπημα εννοώ) δεν είδαν κι ούτε άκουσαν ποτε για αδικία, για καταπίεση ή άλλα τέτοια τερτίπια «της μοίρας». Πολυ ελάχιστα είναι τα παραδείγματα ποιητών ή άλλων ανθρώπων της τέχνης που συνεχίζουν μια

ακούραστη πορεία και μια πάλη με το έργο τους για σωστό προβληματισμό. Κι ακόμα πάρα πολυελάχιστα τα δείγματα καλλιτεχνικών ποιητών ή άλλων διανοουμένων που το έργο τους το διακρίνει μια ξεκάθαρη ιδεολογική και πολιτική στάση. Κατα τα άλλα, για να γυρίσουμε στο βασικό πρόβλημα όλη αυτή η νέα στάση στην τέχνη αμέσως μετά το πραξικόπημα κυριαρχείται από μια συναισθηματική προσέγγιση που καθόλου δεν προσθέτει ή καλύτερα μετά τη φόρτηση επέρχεται η εκτόνωση.

Λίγες μόνο εξαιρέσεις στην ίδια αυτή «σχολή» με κάποια αντικειμενική προσέγγιση, σβήνουν κάτω από το βάρος του συναισθηματικού φορτίου. Βασικό στοιχείο η πόλωση κι η περιστροφή γύρω από τον ίδιο άξονα.

Όμως η τέχνη δεν ξεκινά κι ούτε σταματά στις 15 του Ιούλη του 74. Δεν ξεκινά κι ούτε σταματά στην τραγωδία της Κύπρου. Μα ξετυλίγεται σαν νήμα που η αρχή του βρίσκεται στην ίδια τη ρίζα μας και την καταγωγή μας και που συναντάται και δένεται με το παγκόσμιο κίνημα. Η ιστορία τούτου του τόπου πάει πολυ πιο πίσω από τις 15 Ιούλη 74, πόσο μάλλον η κουλτούρα

που είναι αλληλένδετη κι αδιαχώρητη με την ίδια την ύπαρξη τούτου του λαού.

Όπως είπαμε πιο πάνω, λίγα, πολυ λίγα είναι τα δείγματα τούτης της τέχνης, αφού όμως δεν μειώνει σε τίποτα την ουσία του θέματος που θίγουμε. Είναι αρκετά και μόνο να υπάρχει έστω κι ένας στίχος, μια νότα, μια φωνή που πραγματικά θα βγαίνει από τούτα τα ξερα βράχια, που θα μιλά για τους ανθρώπους, για την εκμετάλλεση, την καταπίεση, για πλούσιους και φτωχούς, για το ψωμί, για τον εργάτη και για τη λεφτεριά, για να δώσει άβριο καρπούς. Και κάτι ακόμα: Το θέμα της Τέχνης δεν είναι ξεκομμένο από την ίδια την υπόθεση του κοινωνικού αγώνα για λεφτεριά. Κι όταν μιλούμε για τέχνη, θέλουμε να μαστε πολυ σαφείς: Ούτε γι' αστέρια, ή φεγγάρια, ή πράσινα ρυάκια μιλούμε, ούτε για ένα κόσμο που μόνο στα όνειρα μας βλέπουμε. Όταν μιλούμε για τέχνη, ποίηση, μουσική, θέατρο, χορό, εννοούμε το πάντρεμα εκείνου της συνειδητής πάλης για το «δικαίωμα στον καθένα και στην καθεμία στο ψωμί, και το δικαίωμα στο τραγούδι». Για αυτό κι ο ρόλος του καλλιτέχνη είναι τεράστιος. Σκληρή κι αδιάκοπη δουλειά, για μια κοινωνία απαλλαγμένη από τα κόμπλεξ, την εκμετάλλευση, τη φοβία, την προκατάληψη, την υποτέλεια. Σκληρή κι αδιάκοπη δουλειά για να φτιάξουμε ένα νέο άνθρωπο πέρα για πέρα ελεύθερο, που να πλημμυρίζει από αγάπη και καθαρότητα, γεμάτος ποίηση κι ομορφιά, που θα χτυπά την δολιότητα, την χοντροκοπία και την δουλοσύνη, που θα σφραγίζει στην πέτρα και στον ήλιο μας, τ' αρχικά του μέλλοντος.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

από την 5η σελίδα

τους μέσα από πλύγκες τεχνικές-μηχανιστικές προτάσεις που υποτίθεται εξασφαλίζουν το «ιδεώδες» αρμονικό ισοζύγιο μεταξύ των δυο. Ο μεγαλύτερος εχθρός μιας τέτοιας προσπάθειας είναι η αλλαγή των αντικειμενικών συνθηκών, η ίδια δηλαδή η πραγματικότητα. Αυτό που αποτελεί τόσο σωστό μέσα σε μια δημοκρατική κοινωνία μπορεί να είναι καταστροφικό μέσα σε μια ανοιχτά καταπιεστική. Οι τύποι ποτε δεν μπορούν να ανακαταστήσουν την ουσία.

Η ουσία βρίσκεται στο γεγονός ότι ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός μπορεί να υπάρξει σαν μια έννοια με σημασία μόνο κάτω από ωρισμένες αυστηρές προϋποθέσεις, χωρίς αυτές κάθε προσπάθεια εφαρμογής του αναπόφευκτα θα καταρρεύσει:

είτε το κόμμα θα ξεπέσει σε μια χωρίς αρχές «δημοκρατική» συζήτηση που δεν θα τελιώνει ποτε με αποτέλεσμα η δράση του να είναι αποσπασματική και μη αποτελεσματική, είτε θα οδηγηθεί σ' ένα γραφειοκρατικό συγκεντρωτισμό όπου η καταπίεση της συζήτησης είναι αναπόφευκτη. Και στις δυο περιπτώσεις το αποτέλεσμα είναι σε τελευταία ανάλυση το ίδιο: Η αποξένωση της ηγεσίας από τη βάση, η κατάρρευση του ελέγχου του κόμματος από τα μέλη του, η αδυναμία του κόμματος να εκπληρώσει την επαναστατική του πολιτική αποστολή.

Αυτές οι προϋποθέσεις είναι πολυ εύκολο να εκφραστούν στο χαρτί. Πολυ πιο δύσκολο να εφαρμοστούν στην πράξη. Όμως πρώτα απ' όλα προσπαθήσουμε να τις διατυπώσουμε:

- (α) Χρειάζεται μια ξεκάθαρη διατύπωση των στόχων του κόμματος που να μην αποδέχεται διαφορετικές ερμηνίες.
- (β) Είναι απαραίτητο να υπάρχει πολιτική εμπιστοσύνη ανάμεσα στα μέλη του κόμματος βασισμένη στην λεπτομερειακή κατανόηση των αρχών του.
- (γ) Όλα τα μέλη του κόμματος έχουν μια μίνιμουμ θεωρητική κατάρτιση που τους επιτρέπει να κρίνουν τόσο την αντικειμενική πολιτική πραγματικότητα όσο και την τοποθέτηση του κόμματος. Φυσικά όπως συνήθως η ζωή δεν ακολουθεί τις θεωρητικές μας επιθυμίες. Πιο συχνά έχουμε μπροστά μας μια πραγματικότητα μέσα στην οποία προσπαθούμε να δράσουμε.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ: Σύντομη ιστορική ανασκόπηση

έκδοσες: Τα Τετράδια του Ρήγα
α' έκδοση Λεφκωσία - LUND Σουηδίας 1969
β' έκδοση Θεσσαλονίκη 1977

Ο στρατηγός του ΕΛΑΣ Στέφανος Σαράφης σκοτώθηκε σε αεροκινητικό «δυστύχημα» (το αεροκίνητο ήταν αμερικανικό στρατιωτικό) στις 31 του Μάη 1957. Με την ευκαιρία αυτή παρουσιάζουμε στους αναγνώστες μας, ένα μικρό βιβλίο που κυκλοφόρησαν τα «Τετράδια του Ρήγα» ως ελάχιστο χρέος τιμής στον πατριώτη Έλληνα στρατιωτικό που η συμβολή του στον αγώνα του Λαϊκού κινήματος υπήρξε σημαντική.

Η «Σύντομη ιστορική ανασκόπηση» αποτελεί μέρος του γνωστού βιβλίου του Σαράφη «Ο ΕΛΑΣ» (έκδοση Αθήνα 1964). Ο ίδιος ο συγγραφέας σημειώνει: «... Το βιβλίο αυτό γράφτηκε για το λαό, για να γνωρίσει τι έγινε στον τόπο μας τα τελευταία σαράντα χρόνια ως την κατοχή. Περιλαμβάνει τα γεγονότα όπως τα είδα και τα έζησα. Πολλοί από τους αναγνώστες ίσως δεν έχουν διαβάσει την ιστορία, ίσως ξέρουν καθόλου τα γεγονότα... Δεν περίμενα να περάσουν πολλά χρόνια όπως συνήθως συμβαίνει με τέτοιου είδους γραφτά γιατί ήθελα να γίνουν γνωστά τα πράγματα αυτά, για να κατανοηθούν καλύτερα εκείνα που έγιναν τα τελευταία 10 χρόνια, στην ιταλογερμανική κατοχή, την απελευθέρωση και τον εμφύλιο πόλεμο...»

Ο Μεσεβρινός, ως εκδότης, σημειώνει για τη «Σύντομη ιστορική ανασκόπηση»: «... αποτελεί πολύτιμη και στέρεη αφετηρία προσανατολισμού και προβληματισμού πάνω στην πρόσφατη ιστορία-

μας. Ο πολεμιστής Σαράφης έζησε τα παραγμένα μεσοπολεμικά χρόνια βασανισμένος από τον πόθο να εξηγήσει τα ιστορικά φαινόμενα, τις εθνικές περιπέτειες, να βρει τις βαθύτερες αιτίες τους. Είχε μάθει να κοιτάζει τη ροή της ιστορίας όχι σαν τυχαία αλληλοδιαδοχή από ανεξάρτητα περιστατικά παρασα σύνθεση από βεβαιωμένους ή αστάθμητους παράγοντες και από μελετημένα ή συμπτωματικά γεγονότα, που δημιουργούν και ταφτόχρονα εξηγούν το πλέγμα των ιστορικών καταστάσεων. Εκείνο που βασικά προσδιορίζει την ιστορική πορεία είναι ακριβώς η αιτιολογική σχέση των γεγονότων. Ο Σαράφης δεν ξεχνα ούτε στιγμή το στόχο του επιτελικού. Όμως η ματιά του θα αγκαλιάσει σφαιρικά τον πολιτικό ορίζοντα, για να τοποθετήσει τις άποψες του με όσο το δυνατό περισσότερη βεβαιότητα μέσα στα γενικότερα πλαίσια της ιστορικής ροής. Με εφθυκρισία αναλύει καταστάσεις και φωτίζει προβλήματα σε τρόπο ώστε και ο πιο απλος αναγνώστης να τον παρακολουθήσει χωρίς να δυσκολεφτει...»

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΕΝΙΣΧΥΕΤΕ ΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΕΔΕΝ

Η Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ για να συνεχίσει το σκληρό και δύσκολο αγώνα μας για λευτερία και σοσιαλισμό, με την ίδια και μεγαλύτερη ευθύνη, συνέπεια κι αποτελεσματικότητα που τη χαρακτηρίζει χρειάζεται ΤΩΡΑ τη συμπαράστασή σας.

για ενισχύετε την πιο γνήσια μαρξιστική οργάνωση του τόπου κι έχετε την ευκαιρία να απολαύσετε για πρώτη ή για δεύτερη ή τρίτη φορά το «ΠΟΤΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ» («ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ»).

Αγοράζοντας ένα και δυο και τρία και τέσσερα εισητή-

ΦΕΡΤΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ / ΤΙΣ ΦΙΛΟΥΣ / ΕΣ ΣΑΣ.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΕΔΕΝ
Avant Premiere
«ΠΟΤΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ»
του Ζυλ Ντασσεν
Με πρωταγωνίστρια την Μελίνα Μερκούρη
ΟΣΚΑΡ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ
Υπο την προστασία του προέδρου του Σοσιαλιστικού κόμματος
ΕΔΕΚ Δρ. Β. Λυσσαρίδη
ΖΗΝΑ ΠΑΛΑΣ, Παρασκευή, 8 του Ιούνη ώρα 8.30 μ.μ.
ΤΙΜΗ 1.000 λίρα
Στην πρεμιέρα θα παρευρεθεί ο σκηνοθέτης Ζυλ Ντασσεν που θα προλογίσει την ταινία και θ' απαντήσει σ' ερωτήσεις.

Ομιλία του Β. Λυσσαρίδη στο Καϊμακλι

ΝΑ ΔΙΑΔΥΘΟΥΝ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Ο πρόεδρος του σοσιαλιστικού κόμματος ΕΔΕΚ Δρ. Βάσος Λυσσαρίδης μίλησε την Τετάρτη 23 του Μάη σε συγκέντρωση στο Καϊμακλι που οργάνωσε η Ομάδα Βάσης ΕΔΕΚ Καϊμακλίου. Αναλύοντας τες τελευταίες εξελίξεις ο πρόεδρος του κόμματος είπε μεταξύ άλλων τα εξής:

«Είναι ίσως η μοίρα της ΕΔΕΚ να προβλέπει τα γεγονότα να προειδοποιεί για τους επερχόμενους κινδύνους να δικαιώνεται αλλά δυστυχώς λόγω του ότι δεν βρίσκεται στα χέρια της ΕΔΕΚ η αξιοποίηση των σωστων προβλέψεων, να μην είναι ακόμη σε θέση να παρεμποδίσει εξελίξεις, προβλέπω καταστροφικές για το εθνικό μας θέμα.

Σ' αυτή την ίδια πλατεία κάποτε προειδοποιήσαμε για την αλόγιστη ευφορία που είχε δημιουργηθεί με την άνοδο του Κάρτερ στην εξουσία».

«Έτσι και σήμερα βρίσκομαι εδώ για να διαλύσω καινούργιες αυταπάτες που δημιουργούνται από τις καινούργιες εξελίξεις του Κυπριακού προβλήματος».

Αναφερόμενος στο σημερινό περιφερειακό πολιτικό στίγμα ο πρόεδρος της ΕΔΕΚ είπε μεταξύ άλλων:

«Μια βασική αλλαγή στην περιοχή ήταν η Λαϊκή Επανάσταση στο Ιράν που έσπασε τον κρίκο της μεταποικιστικής αλυσίδας και το ΣΕΝΤΟ.

Η Αμερική αναζητεί καινούργια εστία μέσα στην οποία θα εγκαθιδρύσει τες θέσεις που έχουν ουσιαστικά διαλυθεί στο Ιράν, και η Κύπρος μένει έτσι στο προσκήνιο του ενδιαφέροντος και του πενταγώνου και του ΝΑΤΟ. Γιατί η Κύπρος είναι μια μικρή χώρα και επομένως είναι εύκολο να τεθεί υπο κηδεμονία γιατί κατάφεραν να δημιουργήσουν τέτοιας μορφής προβλήματα διχάζοντας το Κυπριακό Λαο σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους».

«Ταυτόχρονα η ύπαρξη των κυρίαρχων βρετανικών βάσεων δίνει την ευχέρεια στην Αμερική να χρησιμοποιεί αυτές τις βάσεις ακόμα και χωρίς την θέληση του Κυπριακού Λαού».

Συνεχίζοντας ο πρόεδρος της ΕΔΕΚ είπε:

«Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες είχαμε τις δραματικές τελευταίες εξελίξεις και την συνάντηση του Κυπριανού και του Ντενκας. Τι επέβαλε αυτή τη συνάντηση; Ποιοι αναμένουν ωφέλη απ' αυτή τη συνάντηση;

«Από το 1974 μέχρι σήμερα συζητούμε χωρίς βάση και τελικά καταλήξαμε στις περιβόητες κατευθυντήριες γραμμές Μακαρίου-Ντενκας και στις προτάσεις του 77».

Προειδοποιούσαμε ότι θαρχόταν η ώρα που θα μας έλεγαν και πάλιν φανήτε ρεαλιστές το ισοζύγιο των δυνάμεων είναι ενάντια στη Κύπρο δεν μπορεί να βρεθεί λύση παρα αν κάνουμε και νέες παραχωρήσεις.

Εκείνοι που τότε υποστήριζαν τις προτάσεις έλεγαν ότι αν η Τουρκία δεν συμμορφωθεί προς τις υπδείξεις του Κάρτερ τάχατες και του Κλίφορντ για να έκαναν και εκείνοι ανάλογες παραχωρήσεις ότι θα μπορούσαμε τάχατες να ανεραίσουμε τις προτάσεις.

Η Τουρκία δεν έκανε καμια παραχώρηση αλλά οι προτάσεις παρέμειναν οδυνηρές, διζωνικές, προτάσεις που θα οδηγούσαν σε ουσιαστικά καταστροφική λύση του Κυπριακού προβλήματος και Κυπριακού προβλήματος και σήμερα και εμείς ακόμα που δεν υπογράψαμε τις προτάσεις ξέρουμε ότι δεν είναι δυνατόν να ανεραίσουν».

«Ο Ντενκας, μας λέει, μας χωρίζει αίμα, μας χωρίζει το παρελθόν, δεν υπάρχει εμπιστοσύνη ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ. Γι' αυτό για να βρεθεί οποιαδήποτε λύση θα πρέπει να πάμε σταδιακά βήμα προς βήμα για να δημιουργήσουμε το σωστο κλίμα εμπιστοσύνης ανάμεσα στους Τ/Κ και Ε/Κ».

Αυτα τα λόγια είναι τα ίδια λόγια του Σαντατ και είδαμε που καταλήγουν οι συμφωνίες του Καμπ-Νταϊβιτ, καταλήγουν στο να δεχτούν την κατοχή.

Όμως κάποιιοι μιλουν ενάντια στη συμφωνία του Σαντατ αλλά δέχονται για την Κύπρο μια πολιτική που ουσιαστικά είναι πολιτική Καμπ-Νταϊβιτ».

«Αν οι προβλέψεις είναι ότι δεν υπάρχουν προοπτικές, πολυ φοβούμαι ότι το κλίμα ευφορίας το οποίο δημιουργείται είναι σκόπιμο. Στρέφουμε το λαο προς μια λανθασμένη κατεύθυνση να αναμένει αποτελέσματα απο εκεί που δεν υπάρχουν».

Μ' αυτό τον τρόπο εξευτελίζουμε κάθε προσπάθεια για την δημιουργία του σωστου μαχητικού αγωνιστικού κλίματος».

«Εγκαταλείψαμε σήμερα τα ψηφίσματα - μπαίνουμε σε ένα νέο κύκλο συνομιλιών τις παραμονές της νέας γενικής συνέλευσης του ΟΗΕ και αναλαμβάνουμε την αυτοδέσμευση ότι θα αναμένουμε για οποιαδήποτε περαιτέρω διεθνοποίηση τα αποτελέσματα των συνομιλιών».

Μας δόθηκαν οι Τ/Κ προτάσεις οι οποίες απερρίφθηκαν απο όλες τις Ε/Κ πλευρές και καταδικάστηκαν ακόμα και απο τους παραδοσιακούς φίλους και της Τουρκίας και της γκαουλαίτερικης ηγεσίας των Τ/Κ».

«Το καθήκον του Βάλτχαϊμ θα ήταν να βρει μια άλλη βάση πάνω στην οποία να στηριχτεί το διάλογο».

Για να αποφύγει ο κ. Βάλτχαϊμ να επιτελέσει αυτο το ειδικο έργο ήταν φυσικο να αναζητεί μια συνάντηση, να μεταθέσει το πρόβλημα να δημιουργήσει εντυπώσεις ότι υπάρχει μια κινητικότητα του Κυπριακού προβλήματος ότι δεν πρέπει τώρα να αναμένει το συμβούλιο ασφαλείας απο τον ίδιο οποιαδήποτε ώθηση ούτε αναφορικά με τις διεθνεις πτυχες του Κυπριακού προβλήματος, ούτε αναφορικά με το μέλλον του διαλόγου».

Στην συνέχεια ο πρόεδρος της ΕΔΕΚ τόνισε:

«Οι στόχοι του Βάλτχαϊμ για την επανέναρξη του διαλόγου δεν συμπίπτουν με την θέληση του Κυπριακού λαου».

Ούτε ο Βάλτχαϊμ ούτε καμια Ελληνοκυπριακή πλευρα πιστεύουν ότι έχουν δημιουργηθεί ουσιαστικές προϋποθέσεις για ένα ουσιαστικό διάλογο για συγκεκριμένη λύση του κυπριακού προβλήματος».

«Η Αμερικανική πλευρα επίσης ήθελε την συνάντηση γιατί ο Κάρτερ θα μπορούσε να μιλήσει στο Κογκρέσο για κινητικότητα του Κυπριακού, ότι αυτή τη στιγμή υφίσταται πρόοδος, μια και οι δυο πλευρές είναι έτοιμες να συνομιλήσουν και με αυτο το τρόπο να πείσει και το Κογκρέσο κα την Αμερικανική κοινή γνώμη ότι θα πρέπει να δοθεί στρατιωτική και οικονομική βοήθεια προς την Τουρκία και όπως βλέπετε το αποτέλεσμα έχει ήδη έρθει, το αμερικανικο κογκρέσο δίνει 450 εκ δολάρια βοήθεια στη Τουρκία και στρατιωτικο υλικο».

«Ταυτόχρονα μέσα στο λαο δημιουργείται και πάλιν ένα κλίμα ευφορίας, ένα κλίμα παθητικής θεώρησης, ότι βρίσκεται και πάλιν μια λύση εν όψει, ότι οποιαδήποτε προσπάθεια διεθνοποίησης του κυπριακού προβλήματος θα υπονομεύσει το διάλογο, ότι οποιαδήποτε προσπάθεια δημιουργίας μιας σωστης αμυντικής θωράκισης στη Κύπρο θα εξοργήσει τους Τούρκους κι ότι το δεύτερο δεν πρέπει να γίνει γιατί και πάλιν θα ευνουχίσει το διάλογο και ότι υπάρχουν πάντα οι προϋποθέσεις για μια βιώσιμη λύση».

Στην συνέχεια ο ομιλητής υπογράμμισε ότι έχουμε φτάσει στο εξευτελιστικό σημείο οποιος μιλα για αγώνα να είναι εξτρεμιστής και εκτος πραγματικότητας και συνεχίζοντας είπε:

«Για πέντε ολάκερα χρόνια τους πιστώνουμε να εξεύρουν λύση με τα δικα τους τα μέτρα, με τις προσπάθειες που οι ίδιοι είπαν ότι θα καταβάλουν για λύση μέσω του διαλόγου, διαλόγου στην ουσία με την Αμερική και την Αγκυρα γιατί μιλώντας με τον Ντενκας ουσιαστικά συνομιλούμε με την Αγκυρα και με τις Ηνωμένες Πολιτείες».

Προειδοποιήσαμε ότι θα μας οδηγούσαν σε υποχωρήσεις βήμα προς βήμα θα κάναμε τις υποχωρήσεις του 77 και που όλοι έλεγαν ότι θα είναι οι τελευταίες και οι οδηγίες και ο Μακάριος στις 20 του Ιούλη αντιλαμβάνονταν ότι είχαμε περάσει και τα όρια ασφαλείας».

Αν οι συνομιλίες διαρκέσουν ένα μήνα εμεις ας αναμένουμε απ' της στιγμής κυρηχθεί νέος κύκλος και νέος γύρος συνομιλιών εμεις θα κηρύζουμε οποσδήποτε την αντίθεση μας προς μια τέτοια χρονιό-

τητα η οποία θα αποτελεί απάτη προς τον κυπριακό λαο.

Αισθανόμαστε την υποχρέωση τώρα και όχι εκ των υστέρων να σας προειδοποιήσουμε ότι οποιοδήποτε κλίμα ευφορίας αναφορικά με τα αποτελέσματα του διακοινοτικού διαλόγου θα το πληρώσεται ακριβα γιατί εσεις θα επιτρέψεται μια χρονιότητα του διαλόγου ή θα επιτρέψεται μια τμηματική λύση του κυπριακού με την αμμοχαστοποίηση ή με την Μια Μήλια ή με το Αεροδρόμιο της Λευκωσίας.

Με αυτο τον τρόπο θα εξαφανίσουν κάθε ελπίδα για εθνική επιβίωση και λευτερια.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστικη
εκφραση

σοσιαλιστικη
εκφραση

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα

Εσωτερικο: £2.000

Εξωτερικο:

Ελλάδα: £3.000 ή 300 δρ.

Ευρώπη: £4.000 ή \$12.000

Αμερική: £5.000 ή \$15.000

Αυστραλία: £6.000 ή

\$15.000 (Αυστρ.)

Η Σοσιαλιστική Έκφραση δι-
ατείνεται στα Γραφεία της Σοσι-
αλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ και
στα περίπτερα.

Για την αλληλογραφία:
Σοσιαλιστική ΕΚΦΡΑΣΗ
Τ.Κ. 1064
ΛΕΥΚΩΣΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗ

ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ